

gjøre, tage Hensyn til de Regler, der i Almindelighed tidligere have været anvendte, og undersøge, hvor vidt den Paagjældende i Senhold til disse kan faae en virkelig passende Forsørgelse. Ved det Lovforslag, som jeg har indbragt for Krigsassesfor Meilinger, stillede det sig for mig saaledes, at den Interesse, jeg i denne Sag skulde vise en mig Underordnet, nærmest maatte gaa ud paa, at forelægge et Lovforslag, om hvilket jeg kunde forudsætte, at det vilde blive gennemført og gennemført paa en nogenlunde kort Tid. Det er for denne Mand, der gaar af, og som er henvisst til en ringe Pension, af overordentlig Betydning, at den Forhøielse, der tilstaas ham, tilstaas ham nogenlunde snart. Naar jeg tager Hensyn til tidligere Lovforslag, der ere indbragte i Rigsdagen angaaende ekstraordinær Pensionsforhøielse, har jeg meget ofte set, at saadanne Forslag ere blevene henvisse til Udvalg, og at de ofte ikke ere blevene fremmede, før Behandlingen har strakt sig igjennem flere Sessioner. Da jeg ansaa et saadant Forhold for overordentlig ubehdigt og ansaa det praktiske Maal, jeg maatte sætte mig, at være det at faae Sagen hurtig tilendebragt, foretog jeg en Sum af 500 Rd., der stod i Forhold til den Tjeneste, som den Paagjældende havde ydet. Under Behandlingen i Folkethinget viste det sig, at et enkelt Medlem udtalte sig til Gunst for en Forhøielse af Pensionen. Det var imidlertid ikke denne Omstændighed, der var det Afgjørende for mig; men det Afgjørende for mig var, at dette Medlem uimodsiget af det hele Thing udtalte sig for en Forhøielse. Dette betragtede jeg som en Tilkendegivelse fra Thingets Side af, at der var mere end almindelig Beløvilie mod denne Mand, og jeg troede ogsaa at skylde den Paagjældende at gjøre opmærksom paa, at der endnu var en Omstændighed, som kunde tages i Betragtning, hvis man vilde, og det var den, at den Paagjældende foruden sine Embedsindtagter ogsaa havde Indtægt gjennem en Tjenesteholig. Det var denne Omstændighed, som bevirkede, at jeg ved 3die Behandling i Folkethinget stillede Forslag om at forhøie hans Pension fra 500 til 600 Rd. Jeg tror, at det høie Thing deraf vil se, at der paa Sagens forskjellige Trin er vist den Omhu og Interesse for den Paagjældende, som skyldes ham fra Krigsbestyrelsen; men jeg tror ogsaa, at det høie Thing vil se, at der ikke med Grund kan rettes nogen Bebreidelse imod mig, fordi der er sket en Forhøielse i den oprindelig foreslaaede Sum.

Finantsministeren: Jeg er overbevist om, at ethvert Medlem i Thinget føler, at der er visse Tilfælde, hvor det ikke gaar an, om Finantsministeren skulde paatage sig at være Bøddel. Jeg vil altsaa ikke udtale mig nærmere herom; men jeg vil dog, da Sagen har været Gjenstand

for Overveielse, gjøre en lidt almindeligere Betragtning. Det er nemlig saa, mine Herrer, at dette Lovforslag om en Mand's Pensioneringsvilkkaar kan opfattes under et meget individuelt Synspunkt og kan opfattes under et mere almindeligt Synspunkt. Under det rent individuelle Synspunkt er uregtelig den Interesse, Lovforslaget har for Finantserne, i den Grad forsvindende, at jeg ikke tror, at det erede Medlem lige over for (Dvstigaard) behøvede at paaafalde Landstingets Interesse for Finantsernes Lard. Derimod kan Sagen ogsaa ses under et andet Synspunkt, og hvad Betydning De tillægge dette, mine Herrer, skal jeg ganske henstille. Nogle ville af dette Hensyn være imod Forhøielsen, Andre ville maaste af samme Grund være for Forhøielsen. Alle have vistnok lagt Mærke til det Giendommelige ved denne Mand's Vilkkaar; det er Noget, som under andre Forhold, naar vi nemlig en Gang komme til Behandlingen af Pensionslovene, vil kunne faae stor Betydning, ligesom det allerede nu har det i fremmede Lande. Hvad er nemlig det mest Fremtrædende ved denne Mand's Vilkkaar? Det er ikke den lange Tid, han tidligere har været i en Stilling, som ikke kunde give ham Afgang til en høiere Pension, men det er, at han i ikke kort Tid har været i en Virksomhed, som ikke gav ham Afgang til Pensionsberettigelse, men som var aldeles ensartet med den, hvori han kom under saadanne Vilkkaar, at han blev pensionsberettiget. Nu er det Følgen af den Maade, hvorpaa Lovgivningen i den senere Tid har ordnet forskellige Forhold, at den har afflattet Afgang til kongelig Udnævnelse med dertil knyttet Pensionsberettigelse for Mand, der udføre Forretninger, som i Væsen og Karakter ere ensartede med de Forretninger, der senere udføres af de samme Mand, naar de rnfte et Stadium op og komme i Stillinger, der give Pensionsberettigelse. Jeg behøver blot at nævne et Forhold, nemlig Forholdet mellem Assistenten og Fuldmægtige i Ministerierne. Derform altsaa den Stemning, der i Folkethinget har vist sig for en Pensionsforhøielse i dette Tilfælde, ogsaa maatte være et Fingerpeg i denne Retning, kunde Sagen faae større Betydning, og det kan vel være, at det var ret hensigtsmæssigt.

Da ikke flere ønskede Ordet, gif man til Afstemning.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C Sp. 271—72) ansaaes

vedtaget uden Afstemning.

Sagens Overgang til 3die Behandling

vedtoges enstemmig med 49 Stemmer.